

[Glistrup]

Men mens græsset gror, dør horsemor, og resultatet vil blive hundreder, ja, tusinder af tvangsauktioner, hvis man bare – som Kristeligt Folkeparti – er veltilfreds med, at der sidder en kommission og arbejder.

Dette her er også et spørgsmål om tid. Der er en termin hvert halve år, og derfor kommer der flere og flere familier, som bliver slået totalt i stykker, og ægteskaber, der bliver opløst – det må da gøre indtryk på Kristeligt Folkeparti – og det er jo meget ofte det, der følger i tvangsauktionernes kølvand.

Så siger hr. Kofod-Svendsen, at han ikke rigtig synes, den medicin, Fremskridtspartiet foreslår, er god. Man synes, man skal være som Den Store Bastian over for befolkningen og sige, at den ikke må lånefinansiere. Det er meget let at sige til en ung familie, der er i den alder, hvor man biologisk er i stand til at få børn: I må ikke lånefinansiere. I skal vente med at købe jeres parcelhus, til I bliver 58 år eller noget lignende, hvor børnene for længst er flyttet fra reden. Nej, man kan nu engang ikke, når man er en småbørnsfamilie, vente med at købe parcelhuset, til man har foretaget de opsparinger, som hr. Kofod-Svendsen i sin moralske måde at påligne befolkningen pligter på, ønsker, når han siger, den må vente med at købe parcelhuset – måske også barnevognen – til den er blevet 52 eller 56 år, eller hvornår den har sparet op eller arvet efter sine forældre. Det er nødvendigt at købe, mens børnene er små, og få de familiemæssigt og ægteskabsmæssigt meget værdifulde ting, der er knyttet til, at man bor i et parcelhus, mens børnene er 2, 3, 4, 8, 10 år og vokser op.

Endelig siger hr. Kofod-Svendsen: Ja, men det, som Kristeligt Folkeparti vil, er opsparing og ikke gældsætning. Hr. Kofod-Svendsen burde lære, at opsparing og gældsætning er to sider af samme sag. Hvis Pedersen sparer op, gør han det ved at sætte pengene i banken, og dér kan han få rente, fordi banken låner ud til Jensen, der gældsætter sig. Opsparing og gældsætning følges ad som to uadskillelige tvillinger. Der kan ingen gældsætning være uden opsparing og ingen opsparing uden gældsætning. Derfor har hr. Kofod-Svendsen totalt uret.

(Kort bemærkning).

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg vil gerne sige til hr. Glistrup, at hvis Pe-

dersen og Jensen og Hansen alle låner, og hvis det er Persson, eller hvad de måtte hedde i Sverige eller i Tyskland, som er udlåneren, så får vi faktisk en stadig stigende gæld, for det er muligt at låne i udlandet. Hvis alle danskere låner i Sverige og Norge, eller hvor de måtte gøre det, så får vi den skævhed, som vi ikke kan blive ved med at opretholde. Derfor er det nødvendigt, at der er nogle danskere, der sparer op, så der er nogle danskere, der kan låne til nogle andre danskere. Men vi har netop lånefinansieret ved at tage lån i udlandet nu i en menneskealder, havde jeg nær sagt, i 25 år. Det går ikke at blive ved med det.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Så lykkedes det hr. Kofod-Svendsen at skyde endnu mere forbi i sit andet indlæg, end han gjorde i sit første indlæg. Jeg havde ellers ikke troet, at man kunne ramme fjernere fra pletten, end hr. Kofod-Svendsen gjorde i sit første indlæg.

Altså, det er 100 pct. i orden, at hr. Jensen og hr. Pedersen låner af hr. Jönsson og mr. Smith osv., for det påvirker overhovedet ikke betalingsbalancen med så meget som én pfennig eller én shilling, eller hvad der nu kan være tale om. Det, der er det afgørende, er, at Folketingets flertal fører en sådan politik, at vi har overskud på betalingsbalancen. Og fører Folketinget en politik, der giver os overskud på betalingsbalancen, er det så inderlig ligegyldigt, om nogle af posterne, der går den ene vej, består i, at man bliver gældsæt til hr. Jönsson i Linköping; når bare vi har et samlet overskud på betalingsbalancen, så er alt i orden. Men har vi ikke samlet overskud på betalingsbalancen, må hr. finansminister Palle Simonsen, hvis hr. Jensen undlader at låne fra hr. Jönsson i Linköping, låne i Kommerzbank, eller hvor hans lånestamcafeer ellers er, for det er simpelt hen nettotallet, der tæller, og nettotallet afhænger af én eneste ting, nemlig betalingsbalancestillingen, og betalingsbalancestillingen afhænger af én eneste ting, nemlig en begrænsning af den offentlige sektor.

Hold op med ulandshjælp, hr. Kofod-Svendsen, så sparer man både på den offentlige sektor og på direkte valutaudgifter. Der kan ikke gøres noget mere effektivt end at stryge udenrigsministerens bevilling på 6, 7, 8 mia. kr. til